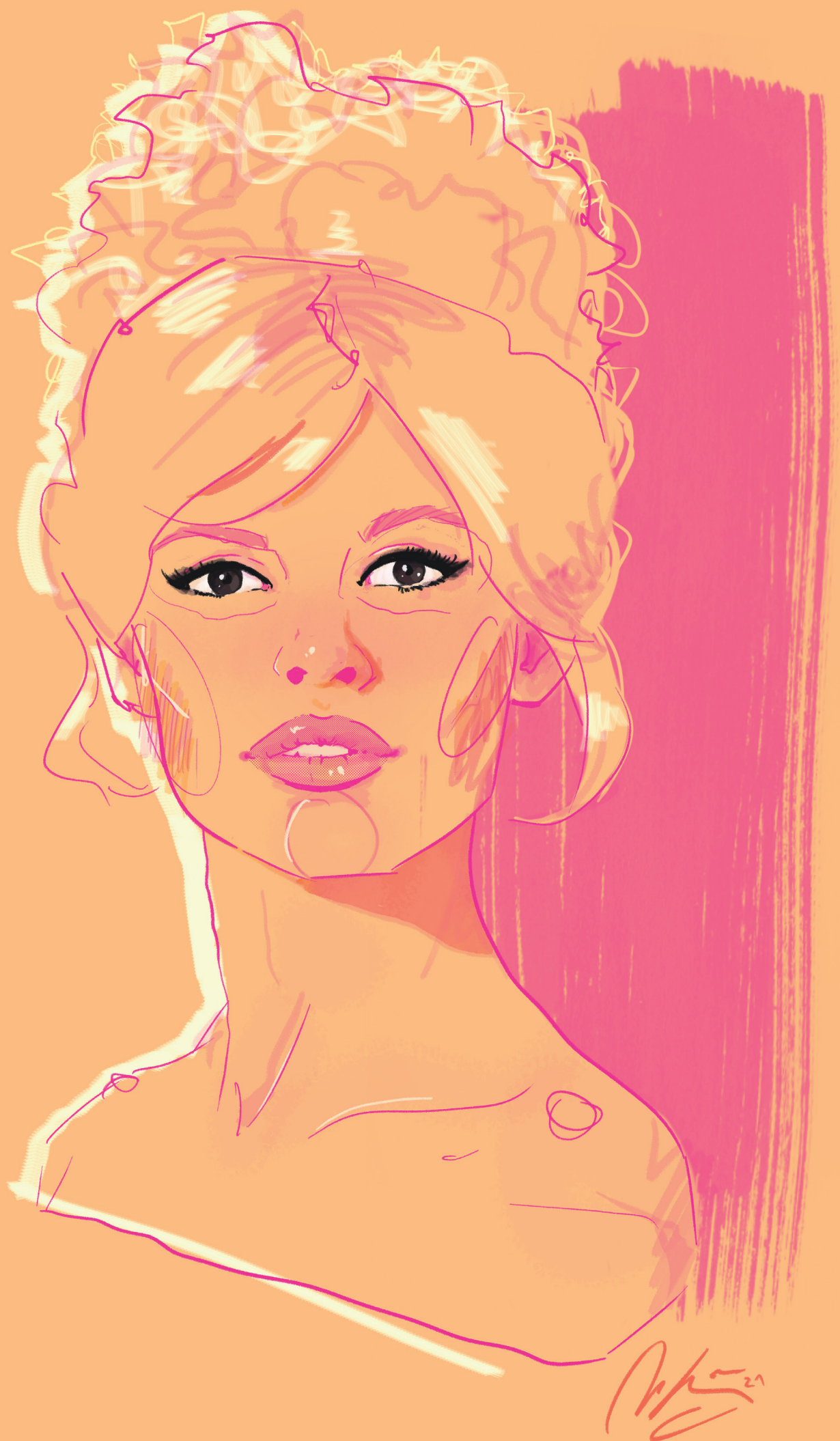

Legenda jménem

Brigitte Bardot

Pokud Bůh stvořil ženu, vytvořil i mýtus BB a spolu s ním i novodobou historii Saint-Tropez. Neodolatelná žena s duší dítěte, svůdná divoška, zbožňovaná i nenáviděná. Taková je Brigitte Bardot, která se bezpochyby stala největším mýtem kinematografie 50. a 60. let a která před pár dny oslavila své osmdesáté sedmé narozeniny.

TEXT: Štěpánka Strouhalová ILLUSTRACE: Martin Burger

S

aint-Tropez, tradiční rybářská vesnice ležící v rozlehlém zálivu Středozemního moře se svou jásavou atmosférou sálajícího slunce už dávno vzbuzovala pozornost. Tropezané tu už od konce 19. století vítali umělce, fascinované zvláštním jasným světlem Provence, která jakoby tu do moře natahovala svou dlaň. Od Guy de Maupassanta přes Paula Signaca a Picassa až po intelektuální svět 50. let minulého století v čele se Sartrem, de Beauvoir či Borisem Vianem. Všichni tito umělci a intelektuální spříznění z bulváru Saint-Germain-de-Prés si oblíbili vesnici, kde Roger Vadim o něco později natočil film svého života. Saint-Tropez přejmenovali na „nový Saint-Germain-de-Prés“ a modrým vlakem Tranin bleu cestovali z Paříže na jih ke svému

vytouženému Grand bleu, jak Francouzi euforicky říkají Středozemnímu moři. Usadili se na dlouhých kilometrech rajsých písčitých pláží na sousedním poloostrově Ramatuelle a užívali si bezstarostné okamžiky „Sous le soleil exactement...“, jak později zpívala v písničce o jednoduchém letním blahu Brigitte Bardot.

Když herečku v roce 1955 na jedné z těchto pláží Vadim ukázal, jak ji bůh stvořil, poklidný život v Saint-Tropez se rázem obrátil naruby. Nebo spíše svlékl! Brzo se tu začala objevovat první nahá prsa i holé zadečky, které si vzal do hledáčku Louis de Funès alias Ludovic Cruchot na pláži Les Canébières ve filmu Četníci ze Saint-Tropez. Bardot získala status sexsymbolu „made in France“ a stala se značkou i inspirátorkou ženské emancipace, nezávislosti a sexuální svobody, která rezonovala s tehdejší revoltou proti principům „buržoazní“ morálky.

Tabu padlo, když její radostná smyslnost s přirozeným vzhledem dala vzniknout novému typu krásy a smyslné ženskosti v kontrastu s vyumělkovaným hollywoodským modelem. V době, kdy Liz Taylor se svými nákladnými kostýmy ruinovala Hollywood, rozmarná holka s našpulenou

pusou zahalená jen kouskem bílého hadříku dobyla celý svět. „Spadla jsem do doby, kdy neexistovala žádná herečka mého stylu,“ řekla kdysi Bardot, která se stala symbolem zdravé a šťastné smyslnosti.

Made in France

Brigitte Bardot pocházela z pařížského buržoazního prostředí, blízkého světu kinematografie, divadla a módy. Ostatně, už když jí bylo patnáct, pózovala pro časopis Elle. Její milostný vztah k Saint-Tropez začal už v dětství, kdy trávila prázdniny v letním domě vlastněném jejími rodiči v samotném srdci vesnice. V šestnácti letech potkala Rogera Vadima a z jejich vztahu se o dva roky později zrodilo manželství a také film, který v roce 1956 vynesl Bardot na filmové nebe. Její blondaté vlasy, šatičky s růžovou vichy kostičkou i sexy bavlněné bikiny okouzly média i intelektuální elitu, a to včetně filozofky Simone de Beauvoir, která využila nezávislou herečku pro feministickou argumentaci v eseji s názvem „Brigitte Bardot and the Lolita Syndrome“.

Ze zámoří už pomrkával Hollywood, ale mladičká herečka zůstala věrná své lásce - Saint-Tropez. V roce 1958 si tu u moře

Zleva: Brigitte Bardot si užívá pauzu během natáčení filmu A Bůh stvořil ženu; Brigitte Bardot zachycená při točení zmrzliny v Saint-Tropez (1958).

Foto: archivní snímky z knihy Brigitte Bardot / Myth of Saint-Tropez; © John Chillingworth/Getty Images; Edward Quinn, © edwardquinn.com; © Claude Schwartz / Bridgeman Images; © Ghislain DUSSART/Gamma-Rapho; © Giancarlo Botti/Getty Images

Brigitte Bardot je jednou z nejslavnějších bojovnic za práva zvířat. Na fotografiích je zachycena při krmení své kozy (1962), mazlení s králíčkem (1965 během natáčení filmu *Viva Maria*) a čtení časopisu po boku s věrnými psy (1958)

Do samotného města už léta nevkročila. Její každodenní život už nemá nic společného s životem hvězdy stříbrného plátna.

pořídila dům a z této pitoreskní rybářské vesnice udělala místo legend. La Madrague, skromný rybářský dům s molem vystupujícím do zálivu Les Canebiers, je před zvědavými pohledy chráněn nízkou zdí a oponou z bambusů. Ti, kdo měli privilegium vstoupit, na něm neviděli nic okázalého, což také odhaluje skutečnou pravdu o mýtu BB v Saint-Tropez. Přes všechny iluze, které budily luxusní jachty. Přes hotel Byblos, který nechal jako palác z pohádek Tisíce a jedné noci z platonické lásky k herečce vystavět libanonský miliardář. Přes déšť růží, kterými Gunter Sachs La Madrague zasypával z helikoptéry. La Madrague je stále ten samý rybářský dům, kde šestaosmdesátiletá herečka dodnes žije - v míru a bezpečí, ve společnosti manžela a svých psů, koček a nejméně 200 holubů.

Do samotného města už léta nevkročila. Její každodenní život už nemá nic společného s životem hvězdy stříbrného plátna. Každý den v poledne nasedne do svého Renaultu, naloží čtyři, pět psů a jede do svého druhého domu v Saint-Tropez, La Garrigue. Ten stojí na malém kopci Capon s výhledem do zálivu Les Canebiers. Našla tu klid, který jí v La Madrague už léta chybí. „Celý den tu před okny domu rotují vyhlídkové lodě, které z reproduktorů hlásají: „A právě přijíždíme k domu Brigitte Bardot, můžete fotit!“ Je to nesnesitelné, nemůžeme se ani vykoupat,” stěžuje si její manžel Bernard d'Ormale, se kterým herečka žije už 28 let. Na La Garrigue, daleko od všeho, denně pracuje ve své kanceláři, stará se o svou nadaci a stále se aktivně angažuje v ochraně práv zvířat. „Dveře a okna jsou v létě otevřené

a venku se volně potulují koně, osli a poníci, kteří se natahují dovnitř, aby dostali nějakou pochoutku. O kousek dál, ve velké ohradě, spolu žijí kozy, ovce a prase, které Brigitte zachránila před smrtí z jatek,” vypráví novinář Henry-Jean Servat, jeden z blízkých přátel, který herečku pravidelně navštěvuje.

Velký třesk

Všechno to začalo bílým kabrioletem, Lancií Aurelia Spider B24, abychom byli zcela přesní. Se řvoucím motorem se vrhl do poslední zatáčky a s křikem pneumatik po chvíli zastavil u provensálského domu v kopcích Ramatutelle. Curd Jürgens se svou dokonalou německou elegancí, v tmavě modrém blazeru a nabíranými vlasy vystoupil a prošel kolem malé budovy až na terasu, odkud chtěl z ptáčích perspektiv vidět

Legendární přístav Saint-Tropez v odlescích zapadajícího slunce.

Tradiční rybářská vesnice ležící v rozlehlém zálivu Středozemního moře se svou jásavou atmosférou sálajícího slunce už dávno vzbuzovala pozornost umělců a intelektuálů.

Saint-Tropez s jeho oranžovou kostelní věží. Nepřijel však obdivovat okouzující panorama. Ve výhledu měl ženu, a ne ledajakou. Bardot lenošící na bílém prostěradle, nahou jako Eva, vyzařující smyslnost, která inspiroje.... „Oh Monsieur Carradine, co tu sakra děláte!“ zvolala s falešným rozhořčením, když ho zahlédla.

Psal se rok 1955 a tato scéna otvírala film *A Bůh stvořil ženu*. Plakáty v kinech na Champs Élysées dlouho nevydržely a film by zapadl bez zájmu, kdyby ve Spojených státech tato hříšná óda na svobodu a smyslnost nevyprovokovala skandál. Církevní autority film označily za propagaci nahoty a cizoložství a některé státy ho zakázaly promítat v sálech určených černé populaci. Výsledek? Film vzbudil takovou pozornost, že obletěl celý svět a vydělal 4 milióny dolarů - dva-

náctinásobek původní investice. Bardot se stala sexsymbolem a Saint-Tropez novým rájem hédonismu.

Filmová adresa

Cestu ze Saint-Tropez do Ramatuelle protínají vinice, levandulová pole i voňavé borové háje, než se napojí na odbočku vlevo. Jde o slepou cestu, která po několika stovkách metrů sklouzne rovnou do moře. Pamplo-nne! Vadim si pro natáčení vybral nejkrásnější část tohoto 5 kilometrů dlouhého pásu bílého písku, který omývá průzračná hladina moře. „Když režisér hledal blízko místa natáčení kantýnu, kde by se jeho štáb mohl stravovat, narazil na naši dřevěnou chatku s velkým stolem, u kterého zrovna obědvalo pár přátel. Vadim si myslel, že jde o restauraci, a ptal se, zda by ji pro štáb mohl na dva

týdny natáčení zarezervovat. Neměli jsme tehdy vodu ani elektřinu, ale rodičům to přišlo zábavné. Matka grilovala čerstvé ryby a každý den připravovala obrovské kastrolky ratatouille na jediném plynovém kempingovém vařiči. My jsme se sestrou chodili pro vodu, chleba a ovoce. Osmdesát lidí tu dva týdny hodovalo na stole z naplavených kmenů stromů,” vypráví Patrice de Colmont, syn zakladatelů restaurace Le Club 55, který vznik legendy viděl na vlastní oči.

„Kousek od našeho domku se natáčela jedna z nejerotičtějších scén tehdejšího filmového světa. Měl jsem zakázáno se dívat, ale to nejlepší mi neuniklo! Taková věc se nezapomíná. Byla přirozená, inteligentní a nespoutaná jako krásné zvíře. Vždycky byla taková a během let se nikdy nezměnila,” vzpomíná Patrice, který byl tehdy ještě dítě. „A nebyla

to jen její krása, která z ní udělala hvězdu, ale také kultivovaná inteligence, spontaneita i osobitý charakter,” vypráví.

Když natáčení skončilo, herci se k rodinnému stolu stále vraceli, aniž by věděli, že místo nikdy nebylo restaurací. Z tohoto nedorozumění vznikl Le Club 55, a to i přesto, že rodina Colmontů nikdy neměla předpoklady stát se restaurátory. „Otec byl etnolog a cestovatel, a když v roce 1947 cestoval na lodi přepravující pomeranče ze Středomoří, bouře je donutila zakotvit u jedné pláže na Ramatuelle. „Tohle bude naše zaslíbená země!“ vyprávěl nám později nadšeně o místě, které objevil,” vzpomíná Patrice, jehož otec koupil zdejší pozemek v roce 1953. Dnes má každý jeho metr čtvereční hodnotu zlata. O rok později přestěhoval rodinu do dřevěného domku na pláži a dobrodružství Clubu 55 mohlo začít. „V září 1984 u nás Bardot se svými nejbližšími přáteli tajně slavila čtyřicátku. Její tehdejší partner dal ale zřejmé echo fotografům, kteří během oslavy vtrhli dovnitř. To herečku znechutilo natolik,

že se právě tehdy rozhodla stáhnout ze světla reflektorů a na dlouhou dobu skončila i s muži, před kterými dala přednost ochraně zvířat. Od té doby už sem nikdy nevkočila,” svědčí Patrice o historickém okamžiku.

Šedesát pět let po natočení filmu A Bůh stvořil ženu v podniku společně se svou setrou stále vítají hosty. „Zákazník není král, protože je náš přítel,” říká majitel restaurace, pod jejíž slaměnou střechou se v diskrétním prostředí scházejí celebrity, korunované hlavy i běžní turisté. Ceny nejsou přehnané a ani jiný luxus tu není v módě. Spíše nadčasové lehké „arte de vivre” a plážový styl. Na otázku, kdo ze slavných patří mezi jeho zákazníky, odpovídá Patrice s nadsázkou: „Nebyl tu snad jenom papež a rád bych ho tu viděl,” načež se rozvypráví o nečekané návštěvě Michaila Gorbačeva v 80. letech. Prý byl velice „šarmantní”, ale jeho přítomnost se na moři prezentovala jako ruské námořní manévry podobné vylovení Britů v Normandii. (Le Club 55, 43 Bd Patch, 83350 Ramatuelle, www.club55.fr)

Chrám požitek tisíců a jedné noci

V legendách není místo na banality. Když miliardář libanonského původu Jean-Prosper Gay-Para propadl beznadějně platonické lásce k podmanivé Bardot, rozhodl se na radu přítele vybudovat v Saint Tropez hotel hodný její hvězdy - palác tisíců a jedné noci. V květnu 1967 otevřel bláznivě drahý hotel Byblos a jeho noční klub Caves du Roy, inspirovaný architekturou Byblosu, jednoho z nejstarších měst v Libanonu. „Nový” Byblos navrhl jako vesničku ve vesnici, nedaleko megajachet zakotvených v přístavu. „Stejně jako starověký Byblos, i tento hotel snoubí umění a tvůrčí talenty Středozezemí. Vystavěl jsem ho, abych pomohl zachovat nádherný příběh zrozený z obdivu ke krásě, lásce a dobrodružství,” řekl vášnivý milovník středozezemského umění Gay-Para v oficiálním prohlášení. Nikdo však nebyl na pochybách, že hotel měl do svých luxusních „budoárů” nalákat jeho vysněnou princeznu Bardot. To už však v přístavu kotvila luxusní jachta německého miliardáře Guntera Sachse, za

Luxusní hotel Byblos (nahoře), který z lásky k Brigitte Bardot nechal vybudovat libanonský miliardář. Slavný restaurant Club 55 (dole).

kterého se herečka o rok dříve provdala v Las Vegas.

V průběhu let si Hotel Byblos zachoval veškeré kuriózní kouzlo. Na rozdíl od ostatních tradičních paláců, které lemují Azurové pobřeží. Svou architekturou totiž připomíná tradiční tropezienské domy s typickými balkónky a terakotovými střechami, které jsou přilepené bok po boku kolem centrálního bazénu. Ten je mimochodem přesnou kopií přístavu v Byblosu.

Nakonec se hotel i bez Bardot stal jakýmsi chrámem tisíce a jedné noci a to především díky nočnímu panteonu Caves du Roy, diskotéce podle stejnojmenné bejrútské předlohy. „Nejezděte sem v červenci a srpnu, pokud se nechcete hlasitě bavit,“ říká generální ředitel Christophe Chauvin. „Ale od září je tu klidněji. To je tu jiný typ hostů. Jsou méně nároční než ti, kteří chtějí snídani v 18 hodin, protože předešlou noc strávili v klubu,“ dodává vtipně. Nelze však nezmínit bezesné noci nejslavnějších let, kdy se klub stal mag-

netem pro celebrity z celého světa. Tehdy nebylo výjimkou zúčastnit se improvizovaného koncertu Charlese Aznavoura s Lizou Minelli, přeskočit Eltona Johna na tanečním parketu nebo se před hotelem srazit s Grace Jones na Harley-Davidsonu. Svatba Micka Jaggera a modelky Bianca Perez, kteří v roce 1971 v Byblosu strávili svatební noc, je pak jen třešničkou na dortu. Nekonečná fronta vystává na schodišti lemovaném vistářiemi, jen pár kroků z Place des Lices, už od půlnoci. (Hotel Byblos, 20 avenue Paul Signac, Saint-Tropez. www.byblos.com)

Hvězdný švec

Značka K. Jacques je příběhem muže, který začínal z ničeho a stal se nejslavnějším obuvníkem Francouzské riviéry. A také příběhem Saint-Tropez a jeho jedinečného a ručně šitého produktu - pravých Sandales Tropeziennes, které si Brigitte Bardot oblíbila. Jacques Keklikian do Francie uprchl z Arménie na počátku 30. let 20. století. Se svou

manželkou Élise se usadil v Saint-Tropez, kde tehdy chyběla pracovní síla: „Bylo nám vedro, žili jsme jen na rybách a... místní tu nosili jen sandály,“ líčí Bernard Keklikian vzpomínky svého otce. V roce 1933 si Jacques otevřel skromnou dílnu na rue Allard 39 a i když neměl žádnou ševcovskou průpravu, začal šít sandály. Neváhal zákazníkům vyjít vstříc, boty jim upravoval i šil na míru, a oni si jeho jednoduché a praktické modely rychle oblíbili.

Seznam slavných klientů je nekonečný: Joan Collins, Cocteau, Colette, Oliver Hardy, dokonce i Picasso - ti všichni nosili v Saint Tropez sandály značky K. Jacques. „Brigitte Bardot jsem bral míru, když jsem byl ještě malý. Měla velikost 36,5 a objednala si barevné sandálky z pleteného pásku. Když si přišla svůj pár vyzvednout, mile je odmítla: „Ale to vůbec není ono!“ Měla jinou představu a tak jsme vyrobili jiné,“ směje se Bernard Keklikian a hrdě ukazuje „druhý“ model, který vyrábí dodnes.

Sandálky značky K. Jacques (nahore) jsou ručně vyráběny v Saint-Tropez a na nohou je krom Bardot nosila celá řada slavných osobností. Miniatury slavné briošky La Tarte Tropézienne (dole).

Městečko Saint-Tropez si stříhlo hlavní roli v celé řadě filmů. Jeho poznávacím znamením je oranžovo-žlutá kostelní věž.

Sandály jsou kompletně vyráběné v Saint Tropez. Na každý pár je potřeba v průměru šedesát minut práce a 28 ručních operací. Ty provádí 28 řemeslníků, z jejichž dílny každý den odchází 180 až 250 párů. Sedmdesát procent své produkce vyváží K. Jacques na pět kontinentů a nosí je dokonce i bývala první dáma Spojených států Michelle Obama. (K. Jacques, 39 bis rue Allard, Saint-Tropez, www.kjacques.fr)

Zrození Venuše

Pokud chcete legendu Saint-Tropez poznat v kostce, může začít na náměstí Place Blanqui u četnického muzea Musée de la Gendarmerie et du cinéma, před kterým se vyjímá nově pozlacená socha Brigitte Bardot. Vytvořil ji italský sochař Adolfo Agolini a inspiroval se přitom Botticelliho

Zrozením Venuše. Ještě dlouho předtím, než se zdejší exteriéry při natáčení četnických filmů s Louis de Funèsem zapsaly do filmové historie, sídlila v budově v letech 1879 až 2003 skutečná brigáda četníků města Saint-Tropez. Interiéry filmu se však ve skutečnosti natáčely ve studiích Victorin v Nice.

Uvnitř muzea najdete vše – od legendy Brigitte Bardot přes Četníky až po historii kinematografie Saint-Tropez s ukázkami filmů, které zde vznikly. Svě místo tu má replika filmové šatny Brigitte Bardot nebo vzácné a nepublikované fotografie amatérských fotografů, které ukazují herečku v bezstarostném a radostném Saint-Tropez šedesátých let: v ulicích či ve společnosti kolegů, s Louisem De Funèsem i Michélem Galabru. (2 Place Blanqui, Saint-Tropez, www.saint-tropez.fr)

Sladká tečka

I milovníci dobrého jídla si v Saint-Tropez najdou svou ikonu, kterou zde nabízí už od 50. let minulého století. V té době v Saint-Tropez složil své kufry cukrář polského původu Alexandre Micka, který začal prodávat dort inspirovaný receptem své babičky: briošku La Tarte Tropézienne naplněnou vanilkovým krémem, která se podobá pražskému koláči. Do lehkého zákusku se v roce 1955 zamilovala i Bardot, která o pauzách mezi natáčením chodila do jeho cukrárny na náměstí Place des Lices. Od té doby se cukrárna La Tropézienne rozšířila do celé Francie a dnes ji najdete na dvaceti místech včetně Marseille a Paříže. (Restaurant & Salon de thé Places des lices, Saint-Tropez, www.latartetropézienne.fr) ●